

פנימי

ליוצא למלחמת בית דוד

ב"ה

המחורל

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

"ויהי רצון - והוא העיקר, שמהדיבור בכל ענינים אלו, נזכה לקיום העניין "אראנו נפלאות" (לשון רבים דווקא - ריבוי נפלאות, ולא "פלא" או "נפלא" לשון יחיד) בפשטות ובפועל - "והיו עיניך רואות את מוריך" בגאולה האמיתית והשלמה ע"י דוד מלכא משיחא, והענין ד"אמיתית" ו"שלמה" בפשטות הוא - כש"לא עיכבן המקום אפילו כהרף עין", תיכף ומיד ממש"

(דברי משיח ה'תנש"א ח"ד עמ' 247)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

דעת כ"ק אד"ש מה"מ בנושא:
התלמידים השלוחים

אין זה עונש

"כאשר כ"ק מורי וחמי בא למקום פלוני וייסד ישיבה בד' אמותיו, הנה בו בזמן היה בוחר מספר תלמידים מצוינים ושולח אותם למקומות ועיירות רחוקים. רחוקים בגשמיות ורחוקים ברוחניות... יחד עם זה, הייתה כוונה ותכלית נוספת בכך, שעל ידי שותלמידים אלו ימלאו את שליחותם במקום רחוק, יגיעו ויתעלו לשלימותם האמיתית. מובן איפוא, שהתלמידים שזכו ולומדים בישיבות שבערי השדה, אין זה עונש עבורם חלילה או ריחוק חס ושלום. אדרבה, זו הוכחה שרואים בהם כחות מיוחדים ונעלים." לפעול חידוש במקום

בבוא התלמידים השלוחים למקומם החדש, עליהם לזכור את כוונת שליחותם - שמכיון שגם קודם בואם למקום הייתה העיר "מקום תורה" ולמרות זאת נשלחו לשם, הרי זה כדי שיפעלו חידוש כזה בהנהגת המקום, וחידושים כאלו בלימוד התורה, עד שלא תהיה שאלה מפני מה נשלחו, ויפעלו ב"מקום תורה" זה עד באופן של "ומצאת".

אודות רצונם של התלמידים השלוחים לטוס לרבי מלך המשיח שליט"א:

א. [על התל' שרוצים לנסוע] ימסור להם בשמי שאלה מביניהם שיפעלו בישיבה כדבעי למהוי - יקבלו מכתב אישור ע"ז מהנהלת הישיבה יבואו לכאן מלפני י"א ניסן עד אחרי שבת קודש מברכים אייר על מנת לחזור להישיבה תומ"י לאחר זה ולפעול בה ביתר עז. 90% מהוצאות נסיעתם - ע"י המזכירות דכאן.

ב. ח"ו לנסוע משם בתחילת... בתוקף מילוי שליחותם ולפלא גדול הקט"ד (אף שבמחשבתם כו').

ג. ולכתבם ע"ד שהותם כאן בחודש תשרי - מהנכון מטעמים מובנים שיתחלקו לשנים (ע"פ הגורל) האחת לח"י אלול ועד לאחר יוה"כ"פ. והשני' - לחה"ס ועד לאחר ש"ק בראשית. באופן שלא יהי' הפסק ח"ו במילוי שליחות הקבוצה במקום שנשלחו, נוסף על שע"פ תורת הבעש"ט המפורסמת - במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא.

לימוד בעצמם ועם אחרים

העבודה העיקרית של התלמידים השלוחים היא ללמוד בעצמם, כל אחד ואחד וכולם יחד, ולכן ללמוד עם אחרים נגלה וחסידות בהתמדה ושקידה הכי גדולה... לפעול עם התלמידים והבחורים המקומיים, ועל ידם להשפיע על כלל ישראל שבמקום זה, הן הזקנים והן הצעירים וגם הצעירים מאוד... וזה ימשיך הצלחה רבה ומופלגה שכאשר ישובו התלמידים חזרה ממקום שליחותם, יהיה להם הצלחה רבה בלימוד בנגלה ובלימוד החסידות ובקיום המצוות בהידור.

(שיחות קודש תש"ל ח"א עמ' 162, מכתבים לרב גרוסמן)

כבר בהכנות לאירוע המרשים של הפצת בשורה הגאולה בעיצומו של חג הגאולה ברחובה של עיר, אשר נועד לכל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצוה, ועד לכל אשר בשם ישראל יכונה. ניכר לכל באי עולם דברי אדה"ז על הפרסום אודות ביאת המשיח בעיתונים, ועד ש"מזליהו [דהעיתונאים] חזי" את הענין ד"לחם מלחמות ה' וינצח בכמה וכמה ענינים", כפי שהשתקף בכותרת גדולה בעיתון מרכזי - "המשיח ניצח את העיריה"

(ולאידך יש את אלו שמצד תוקף החומריות, הרי גם בתמוז כשמאיר גילוי אלוקי עצום, עכ"ז הוא קריא ליה, וד"ל).

חסיד היודע שמכל דבר שיהודי רואה או שומע עליו לקחת הוראה בעבודת ה', מבחין כיצד גם מאירוע זה אפשר ללמוד הוראות מרתקות באופן מאד אקטואלי.

א. בענינים מהותיים החילוקים מתגמדים.

בתחילה אמנם הצטייר האירוע כאילו שייך הוא רק לקבוצה מאד מסוימת מכלל שומרי המצוות. אך כאשר הצטלצלו הדי תרועתם של אלו "אשר חרפו עקבות משיחך" ע"י ש"חרפו אויבך ה'", הרי אז קלטו כל בעלי השכל הישר [וב"ה רבים הם] שאין זו מלחמה של אנשים תמימים כנגד קבוצה פרטית, אלא זוהי מלחמתם של המשכילים והרפורמים שחרטו על דגלם את הסיסמא הנלווה "היה יהודי בביתך, ואדם [=כמו גוי] בצאתך [=במרחב הציבורי]". ואז צעקו "געוואלד" כאיש אחד בלב אחד, חובשי הכיפות הסרוגות ביחד עם השחורות, בני עדות המזרח עם יוצאי ליטא. ואפילו נשמעו קריאות ממגוון אנשים בציבור הרחב שיבואו להשתתף באירוע.

ואם ישאל השואל - מה נשתנה, הכיצד נשמעו קריאות הזדהות ונעשו פעולות סיוע גם מאת אנשים שעמדתם [אותה השמיעו באוזנינו עד עתה] נשמעת באופן שונה בתכלית מאשר של מארגני הכנס? הרי י-רב דחד יומא ישיב לו: האינך מבחין שאנו עומדים כעת בפני שאלה הרת-גורל - האם ננחלת אבותינו נוכל להתנהג כראוי לבניהם של "אברהם יצחק ויעקב" או דלמא "ראשיה שריה ויועציה" היונקים חיות מבקשותיהם של יהודים תמימים המתפללים לזכותם מידי שבת ליד ספר התורה, יחליטו להמשיך במורשתם של לולב ונחמנסון אשר רוממות הקומוניזם (ובימינו - הדמוקרטיה) בגרונם וחרב פיפיות בידם. ולכן כאשר ענין כה גורלי ניצב לפתחנו, הרי כל החילוקים שהכרנו עד כה, מתגמדים ומאבדים את עוצמתם ומשמעותם.

נעצור לרגע ונתבונן: הרי תכלית בריאת כל העולמות היא גילוי מלכותו של הקב"ה בגאולה השלימה, ובלשון חז"ל "לא איברי עלמא אלא למשיחא", וכל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו... הן אמת שלעתים ניתן [ואף צריך] למחות כנגד הנהגות שלא כדבעי של אנשים אלו ואחרים, אך מה מונע מאתנו למצוא את רובם ככולם של הדברים בהם ניתן [ואף צריך] להתעלות מעל החילוקים האישיים, וליזום פעולות משותפות אף כאשר לא מועיל לשום אינטרס ואולי אפילו מקלקל מעט את האינטרסים האישיים (הקדושים כמובן...), פשוט רק מפני שכך הוא רצון ה' שנפעל את הגאולה האמיתית והשלימה.

המשך בגליון הבא בעז"ה.

חייל אמיתי!

השבוע זכיננו ברוך ה' לכנס האדיר "משיח בכיכר", שהשנה - בשונה ובתוספת על השנים הקודמות - הייתה אחדות של כל המגזרים. ספרדים, ליטאים, מזרחניקים, פולישערס-חסידיים, תל-אביבים ואפילו כאלו שחשבו שהגיעו כנגד... מכל הגוונים וכל עם ישראל שעמד מאחורי הרבי שליט"א מלך המשיח.

למעשה הכל התחיל לפני כחצי שנה מרעיון של תמים שניגש לסבא הרב זמרוני ושאל אותו "מה עם עוד כינוס עוצמתי בכיכר כמו שהיה לפני שנתיים כי רוצים כבר את ההתגלות של הרבי שליט"א מה"מ ואם צריך אז נעשה עוד כינוס".

מיד, מבלי לחשוב אם יש כסף או יכולת, כתב על זה סבא לרבי שליט"א מלך המשיח והתשובה המפתיעה היתה: "מה עם ההתוועדות הגדולה לקראת חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז". מאותו רגע התחיל העסק להתגלגל וסבא החל לתכנן ולארגן את הכינוס. לא משנה שלא היה כסף אפילו לגבינה-לבנה בשביל צוות האגודה

או למונית הביתה, אבל כשהרבי שליט"א מלך המשיח רוצה, עושים. למרות שהשנה לא שנת הקהל או סיבה אחרת מיוחדת שתביא את הקהל בהמוניו.

סבא כל כולו היה עסוק בתכנון 'איך הכנס יהיה בצורה הכי טובה שיכול להיות ויביא את ההתגלות' ופתאום תוך כדי ההכנות, קורה אירוע מבלבל, משהו שאיש לא יכל לצפות ואף אחד לא האמין. שהציר הסובב של כל העניין יפול פתאום למשכב, אבל עוד לפני שהחבר'ה יתחילו להתבלבל צף ועלה הנאום המרטיט שסבא נשא לפני שנתיים, "לא נוריד את הרגל מן הגז" ואכן המשיכו ביתר שאת ויתר עוז. החל מאנשי האגודה שהשליכו הכל

מנגד והתמסרו לענין, ועד לתמימים היקרים שנכנסו בכל השטורעם להפיץ ולעזור, וכמובן לא על חשבון הסדרים.

באותו זמן נזכרתי בהתוועדות שערך סבא בישיבתנו בחודש אדר האחרון על כך שאסור לתמים להפוך להיות 'בעלבוס' - דבר שמנגד לענינו של תמים שכל מהותו זה רעבע. מה שנותן לו לחסיד שיהיה תמים לעד זה שכל כולו זה 'מה הרבי שליט"א מלך המשיח רוצה ממני באותו זמן' בלי לערב חשבונות פרטיים, בלי שיקולים.

באותה התוועדות תמה גם האיך יכול להיות שתמים, דבר כזה קדוש, יכול להפוך ל'בעלבוס' שכזה... הוא הסביר שהכל מתחיל מ'בעלבוס' קטן שיש לתמים באיזה פינה שלאט לאט גודל, עד שצומח לגודל טבעי ומתגלה לגמרי אחרי החתונה. הוא המשיל את זה ל'ראשנים'. הראשון, יצור המים הקטנטן הזה שנראה דג רגיל ככל הדגים אבל לאט לאט ראשו מתחיל לגדול ואז מגלים שהוא בכלל צפרדע.

אני בטוח שהפרסום של התמימים על הכינוס זכה לסיוע גדול מהרבי. כאשר על פניו היה נראה שלא הצליחו להגיע לכל המקומות ולהקיף את כל הארץ וכו', אבל בפועל התברר שהענין נפעל בתוך הכלים האלו שהתמימים עשו באמונה לא על חשבון הסדרים ודווקא הלימוד בסדרים ושימת דגש על 'מה הרבי רוצה'. כי כשהתמימים לא עירבו את החשבונות הפרטיים ופעלו בצורה ובדרך שהרבי דורש - הם קיבלו כוחות וסיוע מיוחד מהרבי שליט"א מה"מ.

אחרי הכל ובאמצע הכל, לא מסתפקים בזה. רוצים כבר את התגלותו של הרבי שליט"א מלך המשיח היום נאוו!!!.

בגמרא ב"ק (ס"ה:) איתא:

"אמר רבי אילעא גנב טלה ונעשה איל עגל ונעשה שור, נעשה שינוי בידו וקנאו, טבח ומכר - שלו הוא טובח שלו הוא מוכר". ומבאר רש"י על אתר: "נעשה שינוי בידו וקנאו בשינוי להא מילתא - דאם טבח ומכר, שלו הוא טובח וכו' ופטור מד' וה'. אבל קרן וכפל - קרן כי השתא, וכפל כעין שגנב או כשעת העמדה בדין".

דהיינו שלדעת רש"י, כוונת רבי אילעא דשינוי קניא היא, שכאשר הבהמה השתנתה נעשית קנינו של הגנב רק לעניין שלא יתחייב מכאן ואילך בד' וה', אבל בנוגע לתשלומים אחרים השייכים למעשה הגניבה (שר' אילעא לא התייחס לזה בפירוש), סובר רש"י בדעת ר' אילעא, שלעניין חיוב הקרן - משלם כפי השווי כעת, ולגבי הכפל יתחייב כעין שגנב או כשעת העמדה בדין.

בהתייחסו לתשלום הכפל מציין רש"י דיתחייב כשעת הגניבה או כשעת העמדה בדין ויל"ע כפי שהקשו במפרשים מה גרם לרש"י להסביר כך. דהא רבי אילעא אומר דין מיוחד בענין תשלומי ארבעה וחמשה שאיננו בתשלומי הקרן והכפל, ועכ"ז מחלק ביניהם למרות שחיוב הקרן והכפל נעוץ באותו מעשה. וצריך להבין, באם משלם הקרן כשעת הטביחה, כפי שמסביר

רש"י בשיטת רבי אילעא, הרי גם כפל ראוי שיתחייב בפשטות באופן דומה, וכיצד מביא רש"י את האפשרות שישלמו כשעת הגניבה? וי"ל בפשטות החילוק ביניהם, שחובת תשלום הקרן באה מיידית ממעשה הגניבה, אך חובת הכפל אמנם נעוץ במעשה הגניבה אך זהו רק בכח ועוד לא בפועל, כי אם יודה טרם שיבואו עדשים לא יבוא לידי חיוב כפל. ולכן יש 2 נקודות זמן לראות את חובת הכפל או כעין שגנב שאז נוצר חיוב תשלום הכפל בכח, או כשעת העמדה בדין שאז החיוב מגיע מן הכח אל הפועל, כיון שכעת כבר לא יועיל לו אם יודה.

ועפ"ז יומתק הלשון כשעת העמדה בדין ולא כשעת פסק הדין, כי אע"פ שיתכן משך זמן ביניהם, אך מה שנוגע כאן הוא שעת שבהכרח יורד מן הכח אל הפועל מבלי שיוכל להתחמק, וזהו ע"י שבאו עדים.

ועפ"ז יובן מדוע חישוב הקרן הוא כמו עכשיו, שאפשר לומר שאין הכוונה רק כשעת פסק הדין, אלא כפי היום שבא לשלם. כיון שהחובה נוצרה מיד ברגע שלקח, אך זו חובת השבה ולא תשלומין, ואולי סובר רש"י שחובת ההשבה חלה על החפץ המקורי או אפילו בדומה לו, ורק כאשר בא לתת כסף, אז צריך לבצע המרה של החפץ ולקבוע את השער.

לזנות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

החיל

/ סיפורו של 'חמים'

פרק שמיני

פרק שמיני

שמחת תורה. 7:00 בוקר.

לייבוש קופרמן במקוה 749. אולי חמשה אנשים במקוה. שבע בבוקר בשמח"ת במקוה? הוא ממחר להספיק אירוע חד שנתי. השנה הוא לא יפספס את זה. זו השנה העשירית שהאירוע הנדיר המיוחד הזה מתקיים. בבית יוקרתי בשכונה מתכנסים בשבע וחצי כעשרים אנשים מהשכונה לשיעור-חסידות חד-שנתי עם המשפיע ר' זעליג.

סיפור ארוך מאוד עם סוף חצי-טוב סובב סביב השיעור יוצא הדופן הזה. הרבה שמועות של הולכי-רכיל האמונים על העיקרון של 'חסידים איין משפחה' ובתוך משפחה הרי מצווה לרכל, אך מה שרק לא היה, כל השמועות מלמדות על ייחודיותו וכוח השפעתו הנדיר והייחודי של המשפיע ר' זעליג שהוליד את השיעור יוצא-הדופן הזה.

בבית מתגוררת משפחה רוסית-שורשית אמידה ששלש מבניה נגררו לתחלואי ופגעי אמריקה הגדולה. כל ההשקעה באנשי חינוך לא עזרו, רק ר' זעליג בהתמסרותו וכשרונו הנדיר הצליח להחזיר אותם לחצאין הביתה - לאבא, לרבי מלך המשיח שליט"א. ההורים חשו כי הם חבים את חיי המשפחה לר' זעליג ככלל ולישיבת תומכי תמימים סניף עיבל בפרט ולכן מידי שנה דווקא בשעה הזו אב המשפחה, א חסידישער ביונסמן, מזמין כמה ממכריו הקרובים, אנשים משכילים ואמידים כדי 'לשמוע את ר' זעליג'. השעה הפסטורלית וסגולת שמחת תורה גורמת לשיעור להיות מה שהינו - שעתיים מרוממות רגועות ומופלאות.

ישראל כהן לפני שנתיים גילה בסתר ללייבוש על האירוע שכלשונו הלא-חסידותית 'אירוע של עוגות קצפת, קפה הפוך, אספרסו וסידורי פירות שלא רואים כמותו רק ב...'. [עדיף הרי לא להמשיך את סגנונו הבוטה של 'הגבאי' ישראל כהן. כשישראל כהן אומר 'רואים ב...' כוונתו לאותה קליפה איומה ומחרידה המשחזרת אחד לאחד את התיאורים המבעיתים בספר הזכרונות של חזיונות שדונים מעוותים, מחייכים ומאיימים עד דכדוכה

של נפש חלשה בדור חלוש].

עכשיו לייבוש החליט בכל מחיר 'להיות שם'. לא משנה איך. הוא ידע כי השנה גם המשפיע ר' זלמן יגיע וכנראה גם הראש-ישיבה יופיע. הוא החליט לנסות את מזלו לעמוד בקרבת מקום. הוא בנה שאולי ראש הישיבה המופשט-מה יכניס אותו.

בשבע ורבע הוא ראה מרחוק יהודי נמוך קומה עם זקן לבן ארוך. ראש הישיבה מתקרב. כשהוא כבר היה ליד הכניסה הוא הביט בו לרגע קט, הרהר, המשיך ושוב הסתובב ופלט בקפדנות מהולה בכעס-חייכני 'מה אתה עושה פה עכשיו?... את הניגון שהרבי לימד השנה אתה כבר יודע?' לייבוש לרגע התבלבל. זה היה בחיור? ברצינות? בכעס? בתמיהה? אין צורך להסביר כי אצל תמימים כמו לייבוש תאריכולוגיה זה ה'זהיר טפי', מי לא יודע כי הרבי כבר הפסיק ללמד ניגונים בשמח"ת תשכ"ה בשנת האבילות על הרבצ'ין. אולם ראש הישיבה כאילו התעלם והמשיך: "בתקופתי עד שחרית לא זזו מ-770 ולמדו ורקדו את הניגון, מה איתך לייבוש?". לייבוש הבין כי אין טעם להקשות, אך דומה כי ר' יודל החליט להמשיך: "בליל שמח"ת תשנ"ג הרבי לימד את ניגון 'יחי אדוננו', אתה כבר יודע אותו?... במבע חמוץ הנהן לייבוש לצדדים. ור' יודל החליט לגבות את חובו עד מיצוי כשהוא מביט במבט נוקב לתוך עיניו של לייבוש "לפעמים אחרי ה'שיעור כללי' אני מביט אחרי מנחה מי רוקד 'יחי' ואתה לא שם, אולי באמת עוד לא למדת את הניגון... תנצל את הזמן שאתה כאן ללמוד זאת היטב".

לייבוש נפגע. הוא לא שם לב כי לאורך השיחה המשפיע ר' זלמן הקשיב בצד. כשראש הישיבה נכנס, ר' זלמן צבט את לייבוש בלחיו ואמר 'אה, חיצון, מתאים לך להיכנס פנימה לראות קצת חיצוניות זה הרי שמרי האופנים'...

בית טיפוס. עץ אלון עוטף את הקירות. העבר זועק מכל זווית. רביים, תמונת-ציור הרבי רש"ב הצבעונית עם הספודיק, תמונות הורים, זקנים וזקני זקנים. גם הרבי עוטה את הקירות. רבי מחלק, רבי מתפלל, רבי באוהל, רבי בתהלוכה, רבי בכניסה לבית בפרזידנט. רבי "בהקפאה" בתוך מסגרות

יוקרתיות. והנה תמונת-פאבריינגען ענקית מאחד מהממיי"ם. ארון ספרים עם קונטרסים עטופים, תניא'ס, ושוב תמונות מחלוקות דולרים, לעקעץ, קונטרסים של בני הבית למגדול ועד קטון. בית בשכונה. רוסי-אמריקאי-חסידי-טיפוס.

"ואוו!" חשב לייבוש בתוכו, "אמתער חסידישער שטוב. אבל למה רוב הילדים די לא בכיוון?...". לייבוש לא המשיך לתוות קוי מחשבה לא עכשויים. הוא חי את העכשיו. אמא אומרת שזה לא בריא לכל אחד להתגרות בעבר. אצל לייבוש זה גם לא 'עבודה'. הכל פשוט. "רגע-רגע", מהרהר לייבוש, "אז למה דביר נגבי כן צריך לחטט בעבר הטרגי שלו? למה דביר חייב ללכת לפסיכולוג? גם הוא חי את ההווה בישיבה". לרגע לייבוש שוב מתבלבל, אך מיד הרהר, "לא! אצל דביר זה לגמרי שונה. דביר מדחיק את העבר, אצלי העבר של המשפחה הזו לא תופס מקום".

לייבוש מביט בר' זעליג ישוב על כסא יוקרתי בראש השולחן. הוא שם לב כי מעולם לא הבחין במצחו הגבוה של ר' זעליג כאשר משני צידיו גידים בולטים 'פנים מעמיקות ונפלאות כמו בתמונות של זלמן קליינמן', הרהר לייבוש. לידו ר' יודל ור' זלמן.

'אה, כבוד לישיבה'.

השולחן הענק כמעט מלא. הוא יודע חלק מהשמות. חלקם גבירים לשעבר ולמדנים בהווה. חלקם להיפך. חלקם לא זה ולא זה.

הוא מציץ על ר' יודל. ישוב על קצה הכסא, משום מה מולו תלויה על הקיר תמונה בינונית-קטנה של העינים החודרות ויורדות עד תהום של הרבי מלך המשיח שליט"א במרפסת בנ"ג... "איך זה בדיוק מולו", חולפת הבזק מחשבה אצל לייבוש, אך מיד חוזר לפאר החסידי-חיצוני-רוסי-אמריקאי המסנוור כל מחשבה פנימית.

הוא הביא כסא מהמטבח, בידו כוס קפה שישראל כהן הכין לו בידו ועוגה איכותית בידו השניה. הוא נזכר לרגע כי לאחר שיצא הבוקר מהמקוה קפץ לרגע ל-770, בכניסה ליד מכונות המים-חמים הוא ראה מישהו יושן על הריצפה עטוף במעיל. בסקרנות אופיינית הוא הסיט את המעיל וראה את דביר...

דביר נגבי ישן עכשיו על ריצפה אחרי ריקודים כל הלילה והוא לייבוש מתרווח עכשיו בבית טיפוס אמריקאי. "אני סתם מגושם", הרהר לייבוש. "שטויות! מי ביקש ממנו לישון שם. הכל אצלו הפוך", ברח לייבוש לאזור המוגן.

ספר המאמרים מלוקט חלק ה' חולק למשתתפים.

היום זה המפגש העשירי. הנושא: 'המשך תשרי תשכ"ג'. השיעור הראשון היה לפני עשור שנים ב'בחר לנו' הפותח את מלוקט ה', השיעור העשירי - 'תורה צוה' קונטרס שמע"צ ושמח"ת תנש"א - המאמר הרביעי של ההמשך העצום הזה שעוסק ב'עצם וגילוי'. דרגות ותתי דרגות ותתי תתי דרגות. עד בלי גבול כפשוטו. דיוקים ודקדוקי הדיקדוקים. מה עדיף על מה ומה מביא את מה ובסוף כמו תמיד החיבור שלמעלה משניהם, למעלה מכל גדר מכל הגדרה. תמיד זה נשמות ותשובה ויחידה ועצם ודירה בתחתונים וכמובן תוהו ותיקון.

ר' זעליג פותח את סעיף א' בניגון קודח ומחלחל - 'תורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב'. יש שתי בחינות בתורה, בהמשך יסביר שיש בחינה שלישית הנעלית משניהם. יש את התורה שהיא ירושה ליעקב. זו התורה שנועדה לברר את האדם. לברר את השכל של נפש הבהמית, בחינה זו מגיעה ל'יעקב', אולם יש את התורה בעצמה, בחינת ישראל ועוד יותר ישורון שהיא התורה לכשעצמה. יש את החלק בתורה ששייך לעבודת הבירורים ויש את החלק של התורה כפי שהיא מצד עצמה והיא עבודה של לימוד לשם התורה בעצמיותה.

ר' זעליג ברגעים של אושר. לצלול לעומק של המוג'דיקע מאמרים ובפרט המשך כזה שיצא לאור בשנות הנפלאות. מה נפלא המראה, מהרהר לייבוש.

תוך כדי שיעור מביט לייבוש בר' זעליג ונזכר בהתוועדות הידועה בו המשפיע ר' זלמן התוועד על ר' זעליג! היה זה בעקבות התוועדות שבה ר' זעליג 'בישל' את דוידי סגל על כך שקרע מודעות לא ראויות לכבוד הנשיא שליט"א שהדביק בית חב"ד באיזור הישיבה. לא היתה הגדרת גנאי אחת שר' זעליג חסך. דוידי נפגע עד כדי כך שהוריו הגיעו לישיבה לצעוק על ההנהלה 'אתם משפילים את דוידי על כך שהוא קורע מודעות? מי לימד אותו את כל זה? בטוח שלא אנחנו. זה הגיע ממכם ועכשיו אתם משפילים נער? אם הוא יעזוב הכל זה יהיה רק בגללכם!'. היתה אז תסיסה בקרב קבוצת ה'איפכא מסתבר'ניקס' ור' זלמן התוועד ברייכקייט:

"להבין ענין ר' זעליג. הוא בעצם בעל נגלה עצום שהיה אמור להיות ר"מ בנגלה, הוא היה אמור להיות משיב בהלכה. מי לא יודע את דקדוקי ההלכה שלו, שלא לדבר על משכיל בחסידות ובעל 'חוש' בנגינה הנובע מה'חוש לחסידות'. ומה הוא בחר להיות? 'בעל בורסקי'! להתלכלך בשפיר ושליה של תמימים מכל הסוגים. אי אפשר לה

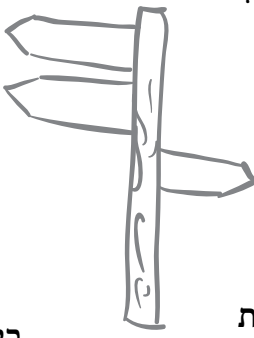
לתומכי תמימים בלי בורסקי ואוי לו לר' זעליג שבחר בבחירה חופשית להיות 'בורסקי'!

לייבוש שם לב כי הוא ממש לא מקשיב, אלא מהרהר על ה'סביב' והוא חזר בכוח להקשיב. עכשיו הם מתעכבים על הערה 9 כי הבינוני יכול לברר ולכלול בקדושה את השכל של נפש הבהמית, אך לא את המידות ור' זעליג מפליג בהגדרה של 'מידות' מול 'שכל'. "כל ענין החסידות שזה יהפוך לחלק מה'אני' ו'אני' זה מידות. אולם הרבי קובע כי אפילו הבינוני לא יכול בעצם להפוך את המידות לקדושה. העיקר זה לברר את השכל של הבהמית. צריך ליצור אצל התמימים והנוער מצב שההרגש של תמים יהיה גם מצד הבהמית בתוך חווייה נכונה. בצורה כזו התורה תברר את השכל וישלים אותו. בגיל הזה מרבית הבחורים קובעים את מהלך חייהם לפי 'הרגש', של פחד, של חמדה, של כמיהה, של מעשה. לכן צריך להתוועד להיות ביחד כדי שהמידות לא יפריעו לשכל, שהרי את המידות מצד עצמם לא ניתן לכלול בקדושה".

קול עבה נשמע מהמשתתפים: "רגע, אז היום התמימים לא יכולים להגיע לתכלית של שם 'ישראל'?" רק נשמע קולו וכאילו ניתנה האות ושאלות ותשובות פרצו בקהל. "בסעיף ה' הוא יסביר כי אכן ישם כאלה שהם בחינת יעקב שעבודתם בבחינת 'עבד' לתקן את ההסתר וישנם בחינת בן שהם למעלה מכל זה", הגיב ר' זעליג. אך המשתתפים לא הפסיקו. הנושא של הנוער בער אצל רובם ככולם של המשתתפים. "זה לא דיון ל'חסידות בוקר'", חשב ר' זעליג.

רק עכשיו לייבוש שם לב כי בפתח הסלון ישובה בעלת-הבית עם משקפיים עתיקות, ספר מאמרים בידה והיא מקשיבה למהלך השיעור. "היא נכדה של אחד מגדולי החסידים", התלהב לייבוש. הוא התבונן בפניה לרגע ושם לב כי עצב אין-סופי שורה עליהם. 'היא כנראה כילדה היתה ברוסיה לכן היא גדלה בלי שמחת-חיים', קיבע לייבוש את הדיון לעצמו. הוא פיספס לרגע כי כבר כמעט דקה ראש המדברים בשיעור הוא ראש הישיבה. שקט בקהל:

"ומרדכי ידע את כל אשר נעשה. דער רבי ווייסט דאך אלט און דער האט דאך אלץ באווארנט. לא בכדי הרבי הוציא בנ"א די טיפס'טע מאמרים. העבודה שר' זעליג מדבר עליה של בחינת יעקב וביורר הבהמית זה הפתיחה של המאמר, אך מטרת המאמר, כחלק מההמשך כולו הוא לדעת כי היום חובה לדבר עם התמימים על עצם התורה. הרבי הרי דורש שתמימים יהיו מושקעים בלימוד. כמו שפעם היה עבודה של תעניות והאלטער רבי ביטל זאת, כמו שפעם היה עבודה של מרירות והרבי במאמר בתשמ"ו אמר שזה כבר לא שייך לכולם, הרי כאן במאמרים האלה בהמשך הרבי לא מפסיק

לדבר על נקודה אחת: עצם. ובמאמר הזה 'עצם התורה'... יש אצלנו בחור בישיבה... אן אמתער סאלדאט... הוא סבל רבות". באומרו זאת הביט לעבר ר' זעליג באומרו "ר' זעליג הרי רואים זאת על הפנים שלו הרי אתה מבין בזה... על פי שכל ועל פי מצב העולם הוא לא היה סאלדאט ולא היה בריא בנפשו, אך כשהרבי התחיל להוציא את המאמרים העמוקים האלה הרי פתח דרך לעבודה עצמית כזו של ביטול מעל בירור. יתכן ואנו לא מנסים את הדרך העצמית הזו וממשיכים לעסוק בבירור והקינדערלך האלה רוצים את הרבי בעצמו. הרי לא יכול להיות שהרבי יתן לתמימים באמריקא להתדרדר. זה לא יכול להיות... הם הרי... הרי בנים יחידים שלו... כל אחד כאן בקראון הייטס, הרי... מי שידוע מה זה אבא ובן... בחינת בנים. זה נקודת ההמשך כולה".

ר' זלמן התערב: "זה לא סתירה. הרי במאמר הרבי אומר שיש ב' בחינות. זה הרי כמו המשל במדרש של בשם ובורסקי, צריך גם בשם וגם בורסקי ובכלל בסיום המאמר הכל מתחבר". אך ראש הישיבה התעקש "היום הבורסקי עצמו הוא בשם. זה הרי הדיוק במדרש שהבשם והבורסקי הם בסמיכות וקירבת מקום והיום האופן של הטיפול בעורות עבדים הוא בחנותו של הבשם. כך הרבי פתח את התקופה חדשה בכ"ב שבט תשמ"ח. הרבי הרי מסביר בקונטרס 'כך יברך ישראל' את ענין 'מושק' שם בושם שמעלה מצד עצמו את ג' קליפות הטמאות ואף את החלבנה. תמימים צריכים להיות מושקעים בלימוד בעומקים הכי נעלים בתורה ובעבודה של 'יחידה' ו'עצם' וממילא גם החלבנה עולה".

אי שם בתוכו לייבוש לא התחבר. 'מי מטפל באמת בתמימים? זה ר' זעליג. הראש-ישיבה הוא גאון עצום והוא מדבר על גאונות, אבל ר' זעליג מדבר על ה'בופעל ממש' והרי גם הרבי אומר עבודה של יעקב של בירור".

לייבוש לא שם לב כי בעלת-הבית קמה ממקומה והתקרבה ליד השולחן, היא אומרת משהו... כולם שתקו.

בעברית-אידיש-אנגלית היא התנצלה שהיא מתערבת, אך היא חייבת לספר משהו שראתה אתמול בליל שמחת תורה מחוץ ל'זיבן און זיבציק'. ס'איז מיר שווער אפ'ן הארץ זען יעדער יאר וואס טוט זיך אין דרויסן פון זיבן און זיבציק, סאיז קיימעל ניט גיווען אזא מין זאך... [כבד לי על הלב לראות כל שנה מה שקורה מחוץ 770 אף פעם זה לא היה כזה דבר נורא].

היא התכוונה למראה הבלתי מוגדר של מאות רבות אברכים אמריקאים מודרניים עם בליל של בחורים מכל המינים בעירבוביה... עם משקה עם סיגרים, עם בושם... כל שנה מנסים לעשות סדר

עם מודעות נגד שתיית משקה, לנסות להפריד בין האיזור של העזרת נשים לכניסה ל-770. בעלת-הבית היא אחת מהאחראיות הרוחניות בועד השכונה. אך לאו דווקא שתמיד הועיל.

"השנה הגיע בחור מהארץ. א קליינער או א דארינקער, הוא החזיק דגל משיח גדול [וכשאמרה את המילים 'דגל משיח' - היה נראה דוק של בוז על פניה] ועבר בין כולם וחילק דף באנגלית עם שיחות ולא הפסיק לרקוד במעגלים עם האברכים והבחורים מהשכונה.

בעלת הבית התרגשה.

"אזא מין זאך? איך הוא דווקא הצליח כל כך..."

אפילו הבן שלנו... הבן הצעיר..."

היא הפסיקה את דיבורה והתאפקה מלבכות. צעיר הילדים שלה מזמן לא בתלם... אומרים שאפילו... הוא...

"אפילו... הוא כל כך רקד... הבחור הזה עמד בצד ודיבר עם בני... מיין זון שמואל..."

וכשהזכירה את שם בנה שמואל קולה נסדק והיא הפסיקה...

הסלון כולו שתק.

"עד חצי אחרי שתיים בלילה הוא רקד עם כולם בחוץ... אתם מכירים אותו אולי?... כל השכונה דיברה אתמול על זה..."

"זה היה דביר! דביר נגבי!" כמעט קפץ לייבוש.

אתמול לייבוש ומענדי משרקי ניסו להכניס אותו להקפות עם הרבי שליט"א, אפילו מענדי משרקי אמר שהוא מגזים. להיות בתשרי ולא להכנס בליל שמח"ת?... אך כבר בערב שמחת תורה הלך דביר עם דויד סגל והדפיסו דף באנגלית עם קטעי שיחות מבשורת הגאולה עם כותרת: Stop! moshiach love you. give yourself עצור! המשיח אוהב אותך - תן את עצמך!" עד שלש בלילה הסתובבו דביר עם דויד וחילקו אחד אחד לכל הנאספים מחוץ ל770 את הדף הזה והרקידו אותם עם הדגל. כל השכונה הביטה במחזה הזה...

עכשיו מארכת השיעור מספרת בגוף ראשון להנהלה על זה...

"איך דביר נגבי תמיד מצליח לכבוש אנשים", הרהר לייבוש, "אין לו מה לאכול... ישן על הריצפה ובכל זאת... איך הוא כל כך מאמין ולא מתבייש מתושבי השכונה... לרקוד עם דגל משיח ולהסביר את בשורת הגאולה לכולם... למה אני עם ספקות והוא בטוח כל כך באמת... ר' מענדל אמר שבליובאוויטש אין ספקות..." בכל זאת לייבוש יש בו משהו. ההרהורים הללו חותכים אותו, אך הוא מיד שב לקו ההגנה - "לא! הוא סתם לא נורמלי!" ניסה לקבוע לעצמו, "כל מי שישתגע ברחוב כולם ידברו על זה. זה לא אומר

כלום!" הפסיק בכוח את חוט מחשבותיו.

השעה כבר רבע לעשר. השיעור מסתיים. ר' זעליג במרכז החבורה לא מפסיק לחייך ולשוחח. השיעור הוא באמת חד שנתי, אך הקשר עם המשתתפים ממשיך כל השנה. רובם תורמים לישיבה. אפילו המשפיע ר' זלמן הפנימי מוציא מתוכו מילים באנגלית ו'מכבד עשירים'... חוץ מראש הישיבה... הוא עומד בבדידות ליד ארון הספרים ומעלעל בספר ביאורי הזוהר דפוס ראשון...

לייבוש וישראל כהן עומדים כבר לצאת מהבית והנה במטבח הם רואים לא פחות ולא יותר את דויד סגל! "מה אתה עושה כאן? אתה משחק באש!" כעס ישראל כהן "ר' זעליג ור' זלמן אש עליך! קרעת חוברות ב770?... עוף מכאן... כל הגבאים צעקו אתמול על המשפיע ר' זלמן רק בגללך!"

אך דויד המשיך בקרירות לחטט בתבניות העוגות כשהוא אוכל ישר מהתבנית ומלקק את הקצפת... "איך הגעת לכאן?... שאל ישראל כהן בכעס "ישנתי כאן על הספה בבית... שמואל הבן שלה עם הקעקוע הביא אותי לכאן בלילה לאכול ולישון..."

דויד סגל במלוא הדרו...

* * *

דויד סגל.

שיעור ב' ישיבה גדולה סניף עיבל. מבית חב"די ותיק.

בישיבה קטנה הוא היה מופנם, נזהר בחוקי הישיבה. סדרים. מבחנים. בשיעור ג' התחיל להתמרד. כשהוא הגיע לתומכי תמימים סניף עיבל, התחיל מאמצע שיעור א' לאחר בסדרים ובפרט בעיונא. 'קשה לי כאן ללמוד. השיעורים לא טובים, זה לא כמו בישיבה קטנה שם הכל היה מסודר כאן זה מבולבל".

בלילות הדבקות-הדגלות

בימים פעילויות שטח.

שירי הקצנות. דיבורים נגד שלוחים. נגד משפיעים. נגד. נגד. נגד.

אך היותר בולט היה הנזקים שעשה באורח קבע לרכוש. בהתחלה זה היה גרפיטי בקירות חיצוניים של הישיבה. אחר כך קילוף תדיר של פלסטיק מכסאות וקריעת ספרים.

חצי שנה ראשונה שתקו לו בהנהלה. בכל זאת הוא חסידי.

הראשון שהתחיל להיכנס בו היה המדריך דובי הקשוח. "אני ישובר אותך, לא תעשה כאן משחקים של איזה שפיץ כשאתה לא קם לחסידות בוקר". שחרית כבר באופן קבוע הוא דילג. במנחה היה מגיע יושב בתפילה ואם לא היה קדיש יתום הוא

ווי מ'איז דאָך מסיים אַלעמאַל,

כפי שמסיימים תמיד

מיט דעם ענין פון מאַכן יעדערען פון אַייך אַלס אַ
שליח

בענין עשיית כאו"א מכם לשליח

מיט אַ ענין פון אַ נתינה פון ג' שטרות - פון ג'
באַנקנאַטן - ג' דאָלאַר...

בנתינת ג' שטרות, ג' דולר.

...אַז - ויי אפילו אויפן דאָלאַר

שהרי אפילו על הדולר

איז שוין אויכעט אויסגעקריצט אָדער אָפגעדרוקט
דעם ענין פון - אַז [אין] דעם אויבערשטן איז [מען]
"טראַסט",

כבר נחרט או מודפס העניין שבקב"ה בוטחים
- "טראסט"

מה שהמשיח עושה בחו"ל

המשיח, שעתיד להיפרע מאדום, יושב עמהם במדינה. שנאמר: 'שם ירעה עגל ושם ירבץ'". המהר"ל מסביר, על-פי הפסוק שנאמר בלידת יעקב: "וידו אווזת בעקב עשיו". יעקב הוא סמל הקדושה ועשיו הוא סמל הטומאה. אחיזת יעקב בעקב עשיו מבטאת מין קשר לא הגיוני לכאורה שבין הקדושה לבין הטומאה, עד כדי שהטומאה נותנת כוחות לקדושה ונותנת לה להיאחז בה ולהתפתח, עד שהקדושה מכלה אותה.

מה שהמשיח עושה בחו"ל לדברי חז"ל, נמצא המשיח בזמן הגלות דווקא בחוץ-לארץ. ככלל, מסביר הרבי שליט"א מלך המשיח - המטרה בכך היא להוסיף קדושה בארצות שכשלעצמן הן במצב תחתון ורחוק מקדושה. כאשר גם מקומות אלה מתמלאים בקדושה - מוכשרת הקרקע כראוי להתגלות האלוקית של הגאולה. בנוסף, יש מדרש המקביל נקודה זו בין משה-רבינו לבין משיח: משה-רבינו, מושיען של ישראל, גדל והתחנך בבית פרעה - ממנו הוא נפרע לאחר-מכן בשליחות הקב"ה - וכך גם מלך

דוידי לא התבלבל וענה בחצי-חוצפה "חסידים אין להם דעת עצמם אנו על דעת הרבי מלך המשיח שליט"א ואצלו זה יום-טוב"....

ראש הישיבה נרעד לרגע מהתגובה, אך התאפק וענה:

"כדי להתבטל לדעת בעל הבית לא צריך הרבה דעת, אך אסור להיות קל דעת. קטן אין לו דעת וממילא אין לו קנין, אך הוא לא 'קל דעת'. לקרוע שיחות ולהרביץ זה דרגא נוספת. לא רק 'קל דעת' אלא 'השחתת הדעת'. הפקרות ודעת לא הולכים ביחד".

בפתח המטבח הופיע גם ר' זעליג שניסה להרגיע... הוא הרגיש כי זה לא הזמן והמקום להעמיד את דוידי במקומו. זה בית של גבירים... "אולי דוידי רוצה להדגים לתמימים את הארבעה אבות נזיקין כדי שבחשוון יבינו יותר טוב את השיעורים של הראש ישיבה...", ניסה ר' זעליג להעביר את הנושא. כולם חייכו.

אך ראש הישיבה לא חייך. "יתכן וגם רב יפסוק שמותר לך לעשות מלאכה בסתר... אתה לא מחוייב ביום-טוב שני". פסק ועמד לצאת מהבית.

כשהוא עמד לצאת, דפיקות נשמעו בדלת. בעלת הבית פתחה והנה... דביר נגבי בפתח הבית!...

באנגלית-ישראלית בהירה הוא הסביר לבעלת הבית כי הוא קבע להיפגש עם בנה הצעיר שמואל, לקחת אותו לשחרית עם הרבי מלך המשיח שליט"א - - -

בעלת הבית נרעדה... בנה שמואל לא היה מעולם במנין הזה, בטח לא בשלש השנים האחרונות...

כבת אחת מצב רוחו של ראש הישיבה השתנה. הוא ניגש לדביר ונישקו... "אה... דביר... למה לא באת לשיעור כאן..."

"הגעתי לשמואל, לבן שלהם שמואל... הרב חייב להכיר את הבן שמואל... הוא רוצה לבוא לישיבה בחשון... אם אפשר בבקשה לקבל אותו לישיבה... רקדנו אתמול בלילה עם דוידי סגל... והוא רוצה להתחיל דף חדש. היה ממש עצם... ממש עצם..."

המשן יבוא

הקפיד לאמרו "כך הרבי מלך המשיח שליט"א ציוה, זה העיקר הקדיש!" כשהמשיח היה מעיר על כך הוא נהג לומר "אבל עוד לא התפללתי שחרית, הגעתי רק כדי שלא יפספסו כאן קדיש".

אולי הקדיש-יתום הזה חיבר אותו עם דביר נגבי היתום. אולי גם במראה החיצוני. דגלון על הכובע והחליפה, הליכה ברחוב עם דגל משיח על מוט. חוץ מזה לא היה קשר. דביר שמר סדרים. דביר שקוע בללמוד בללמד בליצור ולהשקיע עם נימוסי אכילה. אבל דביר התחבר איתו. הם היו הרבה יחד, במיוחד בפעילויות בחוץ.

"אתה חושב שאתה כמו דביר נגבי", צעק פעם ר' זעליג, "ההבדל בינך לדביר זה כמו ההבדל בין חתול לנמר. הם באמת דומים, אך הנמר לא מתפעל מהעולם והחתול רק תאוה קטנה והוא נגמר, אבל אתה עוד תחזור לעצמך".

"בסך הכל הוא רוצה להיות הפוך מההורים שלו", פסק ר' זעליג בישיבת צוות. "זה יעבור עד שיעור ג'". ובישיבות צוות ר' זעליג הוא הפוסק אחרון בכל הקשור לגילאי ההתבגרות. אפילו המשפיע ר' זלמן הגיב לו בסלחנות "דויד'ל זקוק לא רק לאהבת עולם אלא לאהבה רבה"...

רק אחד מכל הצוות הביט בו בעין לא טובה.

ראש הישיבה.

"אם לא טוב לו כאן יש עוד ישיבות בליובאוויטש. ברוך השם. שילך למקום שיטפלו בו". ראש הישיבה עמד על כך שעליו לעבור ישיבה. אך הצוות שיכנע אותו שאפשר לטפל בו.

עכשיו דוידי, לייבוש וישראל כהן במטבח.

הם לא שמו לב כי ראש הישיבה עמד בפתח המטבח והביט בדוידי.

"אל תשכח להניח תפילין היום..." אמר ר' יודל לדוידי בכעס מחוייך... "אתה הרי ישראלי, אצלך עכשיו זה לא יום-טוב" - -

קו הישיבה 0795284899

התועדויות | שיעורים | שידורים חיים

בנקודת שקיעתה, ושלב משם כוחות שבסופו של דבר סייעו לו להיפרע ממנה. וכך גם הרבי שליט"א מלך המשיח, שמביא על מלכות אדום את קצה ומכלה את רוח הטומאה - "יושב עמהם במדינה" בעת שהוא דומה לעגל רך, "כאשר לא נמצא עדיין בשלמות מעלתו, כמו עגל שלא נשלם גידול שלו", ו"שם ירעה" - משם הוא יונק ושואב כוחות - עד שכלשון הפסוק, "וכילה סעיפיה" - הוא יכלה ויבטל מאדום את שארית

המהר"ל ממשיל את הקשר שבין הקדושה לבין הטומאה לקשר שבין פרי לבין קליפתו (כוחות הטומאה מסתירים על גילויי הקדושה כמו קליפה המכסה על הפרי): "כאשר הוא (הפרי) בלתי נשלם - הוא בתוך הקליפה. עד שהפרי גדול ועומד על שלמותו - ואז, כאשר הפרי גדול, נפסדה הקליפה מכוח גידול הפרי". לכן משה רבינו גדל דווקא בבית פרעה. הוא נאחז כך במלכות מצרים ותפס ב"עקב" שלה,

מה שאין כן!

הרב שניאור זלמן מליאדי

פעם בזמן אדה"ז הי' מלחמה נגד צרפת והעשירות וכן ההנהגה היתה באופן של 'קטונתי מכל החסדים' ולכן חיו עם פחד שמא יגרום החטא, שלא תהי' יניקה לחיצונים מהישות שלנו - באופן של ביטול ויציאה מהעולם.

ובדור השביעי

כבר התבררה קליפת צרפת (וישב תשנ"ב) והעשירות וההנהגה באופן של ויגבה לבו בדרכי ה' ואין חשש מהישות שלנו כ"כ והכיוון הוא תחשוב טוב יהי' טוב, באופן של התלבשות בעניני העולם אזלת לקרתא הלך בנימוסי, כהכנה לכך שהיש האמיתי יתגלה ביש הנברא.

(וראה לקוטי שיחות חט"ו שיחת וישלח-י"ט כסלו שאין זה בסתירה להנהגת יעקב אבינו ואדה"ז, שלהם היתה הבטחה שיהיה טוב, והחידוש שמצד ענוותנותם חששו וביקשו בתורת צדקה וחסד חנם).

הידעת?

א. בחג הגאולה י"ב תמוז תשמ"ח הודיע הרבי שליט"א מלך המשיח בשיחתו על "הצעה חדשה" - שכל אחד יכתוב על פיתקה מיוחדת שלושה ענינים חדשים שפעל במעשה בפועל בשנה האחרונה, בהתאם לרצונו של אדמו"ר הרי"צ - בעל הגאולה. הרבי שליט"א מלך המשיח ביקש שאת הפיתקה יכניס כל אחד למעטפה מיוחדת ועליה האות "ח" - ראשי תיבות "חדש", וגם ראשי תיבות "חשאי", כיון שתוכנה נשאר חשאי ומיועד אך ורק למסירה באוהל אדמו"ר הרי"צ.

הרבי שליט"א מלך המשיח הסביר את מטרת ההצעה - "לעורר את אלו שכל הענינים שעד עתה לא פעלו עליהם, רחמנא ליצלן, שכולי האי ואולי יתביישו מעצמם שאינם יכולים למלא הצעה פשוטה זו!"

1. הרבי שליט"א מלך המשיח מקפיד במאוד להשתמש בשפה נקיה, ומתרחק משימוש בביטויים שליליים ונוהג לומר תחתם "היפך הטוב" וכדומה. אחד מהביטויים אותו טבע הרבי שליט"א מלך המשיח היה 'יהודי שאינו שומר תורה ומצוות לעת עתה' במקום להשתמש בביטוי 'חילוני'. בשיחה שנשא הרבי שליט"א מלך המשיח בענין 'מיהו יהודי' התבטא על כך: "לאמיתו של דבר כל היהודים הם 'דתיים', ולפעמים, אצל אלו שקוראים עצמם 'בלתי דתיים', יש דתיים יותר מאשר אלו שקוראים עצמם 'דתיים'..."